

Térey Sándor: Öreg asszonyok

Nem is tudom: ez arcok hová tűnnek?
Egyszerre csak nem látom már az utcán
A vén leányt, ki feketében, tisztán
A városkertben Jane-Eyre-t olvasott.
- Sok öreg asszonyt csipkefejkötőben,
Akik, mintha mély titkuk volna sok,
nagy, átható szemekkel tudtak nézni
és szótlán ülni egy meghitt sarokban,
mint rozszant gálya elhagyatott kikötőben...

(Óh, mert a nők minden házban keresnek,
- mint férfiak élet-kérdésre választ -
egy szögletet: hú társat, néma támaszt,
hol órákhosszat, megkulcsolt kezekkel,
a szőnyeg egy sávját követve szemmel,
hagyják hullni, hullni a perceket,
mint szirmokat, kik fonnyadtan leesnek.)

Az arcuk ráncos, furcsa, reszketeg.
Mégis, – e vén szemek (ám ezt senki se látja)
néha egy szóra, képre meglobbannak.

Éjfélkor így világosul egy ablak
- magános emberé – s ragyog sötét utcákra.
Csókok, sírások s a csendek ölében
gyűjtötték ezt a tiszta lángolást,
mint kagylók őrzik a tenger öblében
alélva, fáradtan a drága gyöngyöt...

Óh, e szemekből könnyek gyöngye ömlött
s szivárványa ívlett a boldog tűznek.
De már nem ösmernek, csak látomást,
mert befelé fordultak s vissza néznek,
csak ó szavuk van, azt is félve adják
kézről-kézre, mint a nászi kendőt
vagy régi csipkét eldugott fiókból.
Sokan hiszik, belátják a jövőt
s arcuk pergamentjén redők: titkos jelek,
de nem érti senki, hogy mit jelentenek
s ők állnak, vén házak a régi sorból
hajlott háttal... Oly fájdalmas-fura
megadásuk s körül csupa új palota.

Ám néha, mint ritka vendégét ház ura
végigkíséri mind az ünnepi szobákon,
ők is, egy nyíló percben megmutatják
azt az e g y e t, melynek fala öröklét, álom
s míg az idő pora elfátylaz léptükön
végigvisznek egész lelkükön.

S egyszerre csak nem látom sehol őket.
Mint halódó madár eltűnik nyom nekül
és nem tudja senki, hová temetkezik,
elvesztem szem elől a sötét fejkötőket.
Talán azért járnak reggel a temetőket
megnézni a helyet – most ki következik?

Óh olvasó, ki este, elejtve drága könyvet
(únt s mindig visszahívott barátodat) lefekszel,
s találkozol álmodban e hű, öreg szemekkel,
kik rád néznek szelíden, még most is gyermekül
ne szégyeld, hogyha arcod előntik tiszta könnyek...

Küssnacht.

Nyugat · / · 1914 · / · 1914. 16-17. szám